

der vistnok ikke opstaa, hvad enten det ene eller det andet Udtryk bruges, og derfor lægger Udvalget ikke nogen særlig Vægt paa dette Punkt.

Indenrigsministeren: Den ærede Ordfører maa tilgive, at jeg kommer tilbage til Fortolkningen af selve Lovforslaget, men jeg gjør det, fordi det forekommer mig, at han ved sit Syn paa Lovforslaget lægger noget Mere ind deri, end der i Virkeligheden findes, idet han nemlig vil udlede Byrder for Amtsrådet af den Omstændighed, at der i Lovforslaget ikke staar et Ord om Statens Tilskud, men derimod staar, at Amtsreparitionsfondene kunne yde et saadant. Dette forekommer mig, at finde sin overmaade gode Forklaring deri, at der i Lovforslaget, der jo alene gaar ud paa at overdrage Tilsynet og Bestyrelsen til Amtsrådene, ikke er fjerneste Anledning til at omtale, hvad der skal gøres ved de enkelte Færgesteder, altsaa heller ikke Anledning til at omtale, at Statskassen kan komme til at give Tilskud; dette er derimod omtalt i Motiverne. Selv om man kunde hængte en saadan Udtalelse paa Lovforslaget, vilde jeg derfor finde den at være uden nogen som helst Berettigelse der. Hvad derimod den Bestemmelse angaar, at Amtsrådet skal kunne gjøre det, da er det nødvendigt, at den indeholdes i Lovforslaget, idet Amtsrådet i den bestaaende Lovgivning ikke har nogen Hjemmel dertil. Naar man indfører en Ordning, hvorved saadanne nye Udgifter kunne komme til at hvile paa Amtsrådene, er det selvfølgelig nødvendigt at give den fornødne Lovhjemmel dertil. At man skulde kunne benytte Landkommunallovens § 48 i den Retning, forstaaer jeg ikke. Jeg vil ikke sige, at der absolut er Noget i Veien for at pine dette ind i § 48, men det er en saa jævn og saa ofte forekommende Bestyrelsesgæng, at det ikke forekommer mig, at der er den fjerneste Anledning til at benytte denne ekstraordinære og besværlige Fremgangsmaade for nogle ganske ubetydelige Smaa-udgifters Skyld. Jeg siger altsaa, at denne Bemyndigelse for Amtsrådene er kommen til at staa der, fordi jeg præstede, at Bestyrelsen af Færgeveesenet skulde komme til at staa lige med Bestyrelsen af Veiveesenet og med enhver anden Bestyrelsesgren, der er henlagt under Amtsrådene. — Det er mig paa en Maade kjær at have erfaret, at den ærede Ordfører ikke havde noget Særdeles at erindre imod den ene eller den anden Redaktion af § 3, for saa vidt angaar Udtalelsen om, at Udgifterne ikke skulde paahvile Amtsreparitionsfondene; thi det giver mig Haab om, at naar jeg efter Foranledning fra Statskassens Værgе har stillet Vædringsforslag om, at disse Ord skulde gaa ud, man da ikke vil vægre sig ved at vedtage mit Vædringsforslag. Det er jo Udvalget temmelig ligegyldigt, om Thinget vil følge det eller Ministeren i denne Henseende, men for mit Ved-

kommende maa jeg meget bestemt forlange, eller i alt Fald meget indtrængende henstille til det ærede Thing, at det, hvis det vedtager Udvalgets Forslag til § 3, da tillige vedtager det af det ærede Medlem for Bornholm (Somme) stillede Underædringsforslag, der er enskydigt med det, jeg havde stillet, hvilket jo imidlertid er faldet bort, fordi hans var det eldste. Jeg maa tilstaa, at jeg ikke kan følge den ærede Ordfører i de Betragtninger, han gjorde gjældende imod det Vædringsforslag, der er stillet af den ærede 2den Landsthingsmand for 5te Kredts (Drentholl) til § 3. Jeg maa ogsaa her hævde, at det er naturligt og rigtigt, at man ikke lægger Amtsrådene unødvendige Bæmskeligheder i Veien for at komme til at gjøre den Slags Smaa-udgifter, og jeg vil her sige — uden at jeg dog lægger nogen særlig Vægt derpaa —, at, naar der er Tale om Smaa-udgifter for Amtsrådet, saa har det paa den anden Side isjølge § 2 ogsaa nogle Smaa-udtægter, som ganske vist ikke ere store, men som, efter hvad jeg tillod mig at oplyse, fuldkommen svare til disse Smaa-udgifter, hvilke heller ikke ere store, ja i de allerflestes Aar endog ere lig Null. Saa talte den ærede Ordfører ogsaa om, at dette Stykke var uheldigt, fordi Udtrykket „mindre Tilskud“ ikke var tilstrækkelig bestemt, idet der altid kunde være Spørgsmaal om, hvad der var mindre, og hvad der var større, og det altsaa dog til Slutningen vilde blive Indenrigsministeren, der kom til at afgjøre, om Tilskudet var større eller mindre. Det er ganske rigtigt; men hvad enten dette staaer der eller ei, vil Afgjørelsen dog komme til at ligge i Indenrigsministerens Haand. Og naar der derfra skulde hentes Indvendinger imod det omtalte Vædringsforslag, forekommer det mig, at den ærede Ordfører har overset, at det altid staaer i Amtsrådeets egen Magt at afgjøre, om det vil sænke Tilskudet for stort eller lille, altsaa om det vil betragte det som en almindelig Bestyrelsesudgift, som det selv afholder, eller om det vil indstille Sagen til Indenrigsministerens Kjendelse. Det staaer jo til enhver Tid Amtsrådet frit at afgjøre, hvad det i saa Henseende vil gjøre eller ikke. Men Afgjørelsen af, hvor vidt Amtsrådeets Syn paa Sagen er det rette eller ikke, maa i alle Tilfælde ligge hos Indenrigsministeren, og for saa vidt han vægrer sig ved at svare Spørgsmaalet om de paagjældende Udgifter frem for Rigsdagen, have Medlemmerne jo i saadanne Tilfælde altid det private Initiativ, og til Syvende og Sidst afhænger det altsaa af Rigsdagen, om den vil betegne Foretagendet som et almenyttigt større Foretagende, der skal fremmes ved Tilskud af Statskassen, eller om den vil betragte Udgifterne som hørende til den Slags Udgifter, som Amtsrådet skal bære alene. Jeg maa indstændig bede det ærede Thing om at vedtage det af den 2den Landsthingsmand for 5te Kredts stillede Vædringsforslag i Stedet for Udvalgets.